

- 170 Καί μετὰ στράταν ἰκανὴν ἔχει κρημνώδη τόπον,
εἰς ὃν οὐδόλως ἄνθρωπος ὑπέφανεν ποτέ του,
ἄλλ' οὐδὲ θῆρ οὐδὲ πτηνὸν οὐδὲ κνωδάλου φύσις.
Καί μετὰ τὴν παραδρομὴν καὶ τοῦ τοσοῦτου τόπου
εἰς κάστρον κατηντήσασιν μέγα, φρικτὸν καὶ ξένον.
- 175 Οἱ τρεῖς ὁμοῦ κατήντησαν, ἔφθασαν εἰς τὸ κάστρον,
αὐτὸ τὸ δρακοντόκαστρον τὸ φοβερὸν καὶ μέγα.
(Ἐκφρασις πανεξαίρετος. Τοῦ δράκοντος τὸ κάστρον.)
Τὸ τεῖχος ἦτον ὑψηλόν, ὀλόχρυσον ἀπέξω,
καὶ τοῦ χρυσοῦ τὸ καθαρὸν, τὸ στίλβον τὸ τοῦ κάλλους
- 180 ἐνίκα πάσας ἐκ παντὸς ἡλιακὰς ἀκτῖνας·
Τὸ δέ γε σφυρηλάτημα τῶν ἀκροπυργωμάτων
ἀπὸ συμμείκτου καὶ χρυσοῦ καὶ λίθων καὶ μαργάρων.
Οὕτως τὸ κάστρον πάντερπνον. Αἱ δὲ τοῦ κάστρου πύλαι
μέγα τι πρᾶγμα καὶ φρικτὸν καὶ κάλλος μετὰ φόβου:
- 185 χρυσὸς καὶ λιθομάργαροι, / πλὴν τῶν προτιμητέων,
τῶν πολυτίμων, τῶν καλῶν καὶ τῶν ἐνδοξοτέρων,
καὶ τάξιν ἐπαρμόζουσιν πρὸς εἶδος ἐξομπλίου.
Ἄλλ' οὐχ ἀπλῶς καὶ τυχερῶς εἶχον τὴν ἀρμονίαν·
καὶ ζῶντες ὄφεις εἰς αὐτὰς τὰς κεκλεισμένας πύλας,
- 190 ὄφεις μεγάλοι, φοβεροὶ καὶ θῆρες παρὰ φύσιν
ἄγρυπνοι φύλακες, ὀξεῖς τοῦ τηλικούτου κάστρου
ὀρμῶσι, δράκοντες φρικτοὶ καὶ πυλωροὶ θηρία,
ἅ τις ἰδὼν ἀπέθανεν ἀπὸ τοῦ φόβου μόνου.
Τοῦ κάστρου τὴν λαμπρότητα καὶ τῶν πυργοδωμάτων
- 195 ὡς εἶδον, ἐξεπλάγησαν, ἐθαύμασαν ἐκεῖνοι.
Εἶδον χρυσοῦ λαμπρότητα καὶ λίθων καὶ μαργάρων
καὶ πᾶσαν ἄλλην καλλονὴν ὅσῃν τὸ κάστρον εἶχεν.

- 200 ἄλλ' ἦν τὸ τεῖχος ὑψηλόν, εἰσέλευσιν οὐκ εἶχεν·
ἄνθρωπος οὐ παρέτρεχεν, οὐδὲ θηρίου φύσις,
οὐδὲ πτηνόν, οὐδὲ στρουθός· ἄγριος ἦν ὁ τόπος.
Ἀνέτρεχον, παρέτρεχον, τὴν εἴσοδον ἐζήτουν·
Εἶχεν γὰρ πύργους ὑψηλοῦς, οὐρανομήκεις τοίχους.
Εὔρον τὰς πόρτας τὰς λαμπρὰς τούτου, τὰς πολυτίμους,
εἶδον τοὺς ὄφεις, ἔφριξαν τοὺς πυλωροὺς ἐκείνους.
- 205 Οὐκ ἔγνωσαν τὴν φοβερὰν καὶ θαυμασίαν πόλιν,
τίνος τὸ κάστρον τὸ λαμπρόν, τίνα δεσπότην ἔχει.
Οἱ μὲν γὰρ ἐπεστράφησαν, ἐστάλησαν ὀπίσω,
τάχα μὴ γένωνται τροφή τῶν πυλωρῶν ἐκείνων·
εἶδαν, ἐξεθαμβήθησαν, ἐτράπησαν, ἐφύγαν./
- 210 (Στάσις καὶ λόγος καὶ βουλή, πρὸς τὴν βουλὴν καὶ πρᾶξι
ὁμοῦ τριῶν τῶν ἀδελφῶν, αὐτοῦ τοῦ Καλλιμάχου.)
Ὁ πρῶτος εἶπεν: «Ἐκ παντὸς ἰδοὺ τὸ κάστρον τοῦτο
ἄμαχον, ἀνυπόστατον, ἀδούλωτον καθόλου.
Τίς καταστήσει πόλεμον καὶ τίς νικήσει μάχην
- 215 καὶ τίς συστήσει ταραχὴν μετὰ θηρίων φύσιν;
Βλέπω παντὸς ἀπὸ χρυσοῦ τὸ κάστρον μὲ μαργάρων
καὶ λίθων πολυτέλειαν πολλῶν συσκευασμένον,
ὄφεις μεγάλοι καὶ φρικτοὶ καὶ παρὰ φύσιν πρᾶγμα
ἄγρυπνοι νὰ φυλάσσουσιν τὸ κάστρον καὶ προσέχουν·
- 220 καὶ συνεικάζω κατὰ νοῦν, ἀπάντων τούτων ἔνι
ἄρχων, αὐθέντης, βασιλεὺς ἀνθρωποφάγος δράκων.
Βλέπετε καὶ σκοπήσετε, στρέψετε κατὰ νοῦ σας
μὴ νικηθῶμεν τῷ χρυσοῦ καὶ τοῖς μαργάροις τούτοις.
Ἄν γοῦν θελήσωμεν χρυσοῦ καὶ λίθων καὶ μαργάρων,
- 225 καὶ τὰς ψυχὰς ἀφήσωμεν ἀντὶ λιθομαργάρων.
Λοιπὸν ἀναχωρήσωμεν ἐν βαδισμῷ γενναίῳ».
Πρὸς ταύτην τοῖνον τὴν βουλὴν, τὸν λόγον τὸν τοῦ πρώτου,

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

- 230 ὁ δεύτερος ἐλάλησεν: «Φύγω κἀγὼ τοὺς ὄφεις.
Πόλεμον γὰρ μετὰ θηρῶν χωρὶς ἀνάγκης μάχης
ὁ φρόνιμος ὁ στρατηγὸς ἀπαγορεύειν οἶδε».
(Βουλὴ τοῦ τρίτου σταθηρὰ, ὄρμημα παρὰ φύσιν.)
Ὅ τρίτος πρὸς τὴν συμβουλὴν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου/
οὐ πείθεται τοῖς ἀδελφοῖς, δειλὸν τὸ πρᾶγμα κρίνει
καὶ λέγει: «Κἂν τὸν θάνατον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου βλέπω,
235 κἂν πρόδηλος ὁ κίνδυνος, κἂν φανερὸς ὁ Χάρων,
.....
κάστρου τοσαύτην καλλονὴν, κάστρου τοσαύτην χάριν,
λίθους, μαργάρους καὶ χρυσόν, ἀγὴν λυχνίτου τόσῃν.
Ἄν γὰρ τὸ τεῖχος ἔξωθεν ἔχη τοσαύτην χάριν,
τὰς ἔνδον πάλιν τίνος νοῦς χάριτας οὐ θαυμάσει;
240 Λοιπὸν, κἂν εἴ τι με συμβῆ κἂν εἴ τι πρόκειται μοι,
ζητήσω τὴν εἰσέλευσιν, ἴδω τὴν ἔσω χάριν.
Τοῖνυν ὑπάγετε καλῶς καὶ καρτερήσω μόνος,
τοὺς πόνους μόνος ὑποστᾶ, τὰς ἡδονὰς τρυγήσω·
Εἰ δὲ συμβῆ με κίνδυνος, περίστασιν εὐρήσω
245 τὴν ἴσως με τύχη παθεῖν, ὡσὰν πολλοῖς συμβαίνει,
ἀντιμεταστραφήσονται καὶ μεταγυρισθῶσιν
τῶν φερομένων παρ' ἡμῶν ἐπιβημάτων φύσεις».
(Λόγοι θλιβεροκάρδιοι τοῦ πρώτου πρὸς τὸν τρίτον.)
Ὅ πρῶτος δὲ τῶν ἀδελφῶν πάλιν τὸν τρίτον λέγει:
250 «Ἐπεὶ τὸ μοιρογράφημα καὶ τὸν τροχὸν τῆς τύχης
οὐδεὶς ἀπέφυγεν ποτέ, κἂν καὶ πολλὰ μοχθήσῃ,
ἰδοὺ καὶ σὲ τὸ τρόχωμαν τῆς τύχης περιφέρει
καὶ καταβάζει πρὸς αὐτὰς τὰς τοῦ θανάτου πύλας.
Τί γὰρ τοσοῦτον κίνδυνον ἐκὼν ἀναλαμβάνειν
255 καὶ παρὰ φύσιν πόλεμον καὶ παρὰ φύσιν μάχην;
Ἄν οὐ νικήσῃς καὶ τραπῆς, /λοιπὸν ἐθανατώθῃς.

Εἰ δ' οὐ τραπῆς, εἰ δ' οὐ ᾿ττηθῆς, ἀλλ' ἴσως καὶ νικῆσης,
ἀδηλον ἔχεις τὸ καλόν, ἀμάρτυρον τὴν τύχην».
(Ἀποχαρίζεται λοιπὸν ὁ πρῶτος πρὸς τὸν τρίτον
260 τὸ δακτυλίδιν τὸ χρυσόν, ὃ παρὰ φύσιν εἶχεν).
«Εἰς δὲ μικρὸν ἀνασασμόν, εἰς παρηγόρημά σου
ἰδοὺ τὸ δακτυλίδιν μου τοῦτο χαρίζομαί σου
ἂν εἰς ἀνάγκην, μνήσθητι καὶ παρηγορηθήσῃ.
Ἄν γὰρ εἰς μέσον στόμα σου τὸ δακτυλίδιν βάλῃς,
265 ἐργάζεται σε περωτὸν καὶ τοῦ κινδύνου φύγῃς».
Εὐθὺς κατεφιλήθησαν, ἐθρήνησαν, ἐκλαῦσαν,
ξαίνονται καὶ τὰς παρειὰς καὶ τύπτουσιν τὰ στήθη
καὶ τέλος ἀποχαιρετοῦν, ἀφήνουσιν τὸν τρίτον.
(Ἀποχαιρέτημα πικρόν, μόνωσις μετὰ πόνου
270 καὶ στέρησις ἀδελφικὴ καὶ πάθος οὐκ ὀλίγον.)
Ἵ τρίτος οὖν, περιδραμὼν μόνος τοῦ κάστρου γῦρον,
τόπου μικρὰν ἀναψυχὴν εὐρὼν ὑψηλοτέραν
καὶ πήξας τὸ κοντάριν του, τινάσσεται γενναίως.

Εμμανουήλ Κριαράς (επιμ.), *Βυζαντινά ιπποτικά μυθιστορήματα* [Βασική Βιβλιοθήκη, 2], Αετός, Αθήνα 1955 σ. 19-83.